

Часть десета.

I.

Тридневниятъ дъждъ, явление рѣдко въ Римъ, неповторяюще се понѣкога цѣли години, и градътъ, който валѣше не само дена и вечеръ, но и прѣзъ нощта, прѣкратихъ зрѣлищата. Народътъ почна да се безпокои. Прѣдвиждаше се безплодие на лозята, а когато въ единъ прѣкрасенъ день гръмътъ удари бронзовата статуя на Церера въ Капитолия, народътъ захванъ да принася жертви въ храма на Юпитера. Жрецитѣ на Церера прѣснхъ слухъ, че градътъ е навлѣкълъ гнѣва на боговетѣ за твърдѣ немарливия сѣдъ надъ христианитѣ, и народътъ поиска, безъ да се обръща внимание на врѣмето, да се продължѣтъ игритѣ, и радостъ обзе цѣлия Римъ, когато, най-сетнѣ, бѣ обявено, че слѣдъ три дни прѣкхснитѣ игри ще се започнатъ пакъ.

А скоро и врѣмето се поправи. Амфитеатрътъ още отъ зори се напълни съ хиляди хора, и цезарь пристигна на врѣме заедно съ весталкитѣ и двора. Зрѣлището трѣбваше да се почне съ борба на христианитѣ единъ съ другъ; съ тази цѣль облѣкохъ ги като гладиатори и имъ дадохъ всевъзможно оръжие, което щѣше да послужи на борцитѣ за отбрана и нападение. Но зрителитѣ останхъ разочаровани: христианитѣ хвърлихъ на пѣсѣка своитѣ мрѣжи, вили, копия и мечове и взехъ да се прѣгрѣщатъ и да се ободряватъ единъ други за прѣнасяне на смъртнитѣ мжки. Голѣмъ гнѣвъ и обида обзехъ тогава сърдцата на тълпата. Едни ги укорявахъ въ малодушие и страхливостъ, други казвахъ, че христианитѣ нарочно не искатъ да се биѣтъ отъ ненавистъ къмъ хората и за да ги лишѣтъ отъ удоволствието, което обикновено се възбужда отъ доблестъта. Най-сетнѣ, по заповѣдъ на цезаря срѣщу тѣхъ пустнхъ гладиатори, които въ единъ мигъ убихъ всичкитѣ безоръжни и колѣничили хора.

Слѣдъ като труповетѣ бѣхъ прибрани, зрѣлището се прѣобърна въ редъ митологически картини, измислени отъ